

Loraine

V temných uličkách Stockholmu můžete narazit opravdu na cokoliv - na mafii, chladnokrevné vrahy, zloděje, nejrůznější bary a hospody, opilce, kteří rozhazují své poslední peníze do vzduchu, ale opravdu bych nečekala, že zde mohu najít vchod do jiné země.

Bylo to klasické podzimní počasí, foukal vítr a mraky se na mne mračily. Procházela jsem se temnými uličkami svého města a přemýšlela, proč lidé a zvířata umírají, když by klidně mohli žít dále a neumírat. Více bychom toho věděli a nemuseli bychom být smutní, že nám umřel milovaný přítel. Najednou jsem před sebou uviděla zeď, chtěla jsem se otočit a jít dále, ale zaujala mě podivná bílá cihla. Přišla jsem tedy k ní a začala ji zkoumat. Zkusila jsem cihlu vyndat a všimla si zvláštních runových znaků. Přejela jsem po nich prstem a zatočil se se mnou svět.

Proč ležím na zemi? A proč je všude kolem mne šero prosvícené ohněm? Ztěžka jsem se zvedla a rozhlédla kolem sebe. Vypadá to tu skoro jako v pohádce, krásné domy v křivolakých uličkách, které se trochu dotýkají, a mezi nimi občas prosvítá kužel světla. Skoro, to je to důležité slovo, protože tak to tu určitě vypadalo, než to tady někdo takhle zničil. Vypadá to tu jako po nějaké bitce. Roztrhané záclony vlají ve větru, z rozbitých domů padá kamení, po ulicích se povalují roztrhaná lidská těla a pohořívá oheň. Počkat, těla? Šla jsem se podívat blíž, abych vám mohla dát pro vás jistě nepostradatelnou odpověď, a opravdu to jsou roztrhaná lidská těla. Začala jsem padat k zemi. Ptáte se proč? To by mě také zajímalo. Natočila jsem hlavu za sebe a uviděla psa, myslím, že je to husky. Proč přemýšlím nad tím, co je to za rasu, když se mě právě snaží sežrat? Chtěla jsem začít křičet o pomoc, když to promluvílo: „Neboj se, nic ti neudělám.“ Ten pes chtěl říct asi ještě něco, jenže to bych si nesměla uvědomit, že na mne právě promluvil pes a neomdlít. Díky tomu si bohužel nepamatuji, co se stalo potom.

Probrala jsem se a zase jsem ležela, tentokrát na posteli, takže probuzení bylo lepší. Jen by na mě nemusel zírat ten mluvící pes a jeho štěně. Počkat, štěně? Aha, takže pes si šel na procházku bez svého dítěte, ach, ti dnešní psi. „Hm..., asi ahoj?“ začal mluvit pes. „Já se jmenuji Lora a tohle je moje dcera Tyra. Hádám, že nevíš, kde se nacházíš a co se tady děje.“ Zlatá pravda, pse. „Já se jmenuji Kára a opravdu to netuším,“ snažila jsem se znít vyrovnaně. „Nacházíš se v zemi jménem Loraine, kde mají psi a lidé žít v rovnováze,“ než jsem se stihla zeptat, proč mluví, jako by se to nedělo, mi začne vysvětlovat.

„Teď k tomu co se tu děje. Před více než osmdesáti lety se tu odehrála jedna událost, v té době jsme byli celkem dobře fungující země, lidé i psi měli stejná práva, politici byli lidé i psi apod. Potom bohužel přišla změna, jeden PES byl přesvědčený, že psi jsou daleko lepší druh než lidé, založil si politickou stranu, jejímž hlavním cílem bylo dostat se k moci, ovládnout zem a vyhubit lidi. Měl mnoho podporovatelů, za chvíli se tedy dostal k moci. Když nastoupil do své funkce, okamžitě se prohlásil diktátorem a začal válku proti lidem. Lidé nakonec po šesti letech PSA porazili, co se s ním stalo, nikdo neví, bohužel v této zemi se velmi špatně umírá. Lidé pak psy ode všeho odstříhli - nemůžeme volit, být v politice, nemáme žádná práva - říkají, že si za to můžeme sami. Všechny nás to pochopitelně štve. Říká

se, že se začíná připravovat revoluce. Máme dvě možnosti - jít bojovat, nebo do vašeho světa,” skončila svůj proslov. „Aha, a proč jsi mě stáhla k zemi?” zeptala jsem se. „Po ulicích se pohybují psi, kteří zabíjejí lidi pro zábavu, jak jsi mohla vidět na té ulici. Proto jsem tě odtáhla sem, jsi tu v bezpečí,” vysvětlila mi. „Ještě bych se chtěla zeptat, říkáš jsi, že je tady těžké umřít?” zeptala jsem se. „Umřít tu můžeme pouze, když nás zabije někdo, kdo není naší rasy, takže psa může zabít jen člověk a člověka jen pes. Také to musí být ze zlého úmyslu, nemůžeme o to požádat, protože neumřeme, ale budeme mít strašlivé bolesti, ve vašem světě ale nic z tohoto neplatí.” Aha, myslím, že jsem pochopila, proč chtějí k nám. „Dobře, vy tedy chcete odejít nebo bojovat?” Lara a Tyra zakroutily očima a společně se mě zeptaly: „A proč si myslíš, že jsme tě zachraňovaly?” Aha, to štěně tam tedy bylo taky. „Vy si myslíte, že můžu domů přitáhnout dva čokly, aniž by mi to někdo zakázal?” řekla jsem možná až moc tvrdě. „Ne, my jen chceme, abys nás dostala do vašeho světa, portál my totiž nevidíme, potom půjdeme třeba do nějakého útulku,” řekla mi posmutněle. Začalo mi jich být líto, tak jsem začala přemýšlet o tom, co by se dalo dělat. „No, mám nápad, už roky rodiče přesvědčuji, aby mi koupili psa, takže by to možná šlo, kdybyste udělaly takový ten roztomilý psí pohled.” Jejich oči se rozzářily znovu nabytou nadějí na lepší život. „To by opravdu šlo?” „Ano, šlo!” usmála jsem se. „Takže jak to uděláme?” zeptala jsem se. „Jen s námi musíš projít portálem a ostatní dořešíme ve vašem světě.” „Zrekapituluji to - stačí vrátit se na tu ulici, kde jste mě našly, dostat se domů a přesvědčit rodiče. Přitom nás může zabít pár psů nebo lidí, je to tak?” zeptala jsem se. „No, v podstatě ano.” „Tak tedy jdeme.” začala jsem je popohánět k nějaké akci. V deseti pro mne nekonečných minutách si obě vzaly své nejdůležitější věci a opatrně jsme šly k té zdi. Konečně jsem uviděla známou bílou cihlu a sáhla po ní. Lora i Tyra se pořád nervózně otáčely, zatímco já se pokoušela vyprostit cihlu z jejího místa. Po chvíli se mi to povedlo, ale začala jsem slyšet řev. „Co se...” svou otázku jsem nedořekla, protože mě přerušila Tyra: „Dělej, jestli jsou všichni lidé takhle neschopní a všechno je zajímavá, tak to se mi k vám ani nechce.” Může vás pes štvát tolik, že ho zabijete? „Tyro! Chovej se slušně! Káro už to máš?” asi viděla můj naštvaný výraz. „Ano. Vy se mě tedy chytete a ono nás to dostane domů?” ujasnila jsem si. „Ano, a teď přidej, z jedné strany se sem ženou psi a z druhé lidé.” Jak to ten pes ví? No, přemýšlení si nechám na doma. Obě se mě chytly a já jsem přejela prstem po runových znacích na cihle. Zatočil se svět, praštily jsme sebou o zem a byly v té samé uličce, ze které jsem se dostala do země Lorraine. V tu chvíli jsem uviděla tu zeď a došlo mi, že lidé i zvířata nemohou žít věčně, naše planeta by byla za chvíli přeplněna lidmi. Sice bychom mohli čerpat z inteligence a schopností pár lidí, ale většina by neměla co jíst a pít, kde spát a celkově by měla špatný život.

Karolína Mojžíšová

třída 7. A

2017/2018